

והגדת לבנך #1

כ' אדר ה'תשע"ב

(1) "כאן הבן שואל" = שאלה = 336

(2) ושננתם לבניך

ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו

ולמדתם אותם את בניכם

והגדת לבנך (תרגום אונקלוס והגדת = ותחוי)

הפסוקים שבפרשת תפילין

(3) לבנך + לבניך + בניכם = 336

ספר ברית כהונת עולם

(4) עין + פה + חוטם + אזן = 336

למען תספר באזני בנך - והגדת לבנך - עשה לי מטעמים - ראה את ריח בני

(5) מגביהין את ה"ק-ע-ר-ה" ... צקר... סעפ... קרש... דהו

תינוקות... כדי שלא ישנו, וישאלו - עורו ישנים

(6) קיטל = ככהן גדול בבגדי לבן

(7) זרוע וביצה, זכר לפסח חגיגה, ביצה אין לה פה- הכרת הטוב

(8)

קדש ורחץ

כרפס יחץ (כלל ראשון פה סוגר) ירקות גורר את התאווה

מגיד רחצה

מוציא מצה (תרגום מריבה = מצותא)

מרור כורך

צפון ברך

הלל נרצה)

(9) קדש

(10) ורחץ, טהרה ?

(11) כרפס ?

כרפס, מים מלח

כרפס = כל סוס רכב פרעה

(12) יחץ = קריעת ים סוף

אפיקומן = אפיקו "מן"

יחץ + אפיקומן = פרנסה (395)

ספר ברית כהונת עולם

(13) מגיד

הא לחמא עניא

די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים

והגדת לבנך #1

כ' אדר ה'תשע"ב

כל דכפין ייתי ויכול (!)
כל דצריך ייתי ויפסת. (!)
השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל.
השתא עבדי. לשנה הבאה בני חורין.

14) מגן אברהם סימן תעג ס"ק כד

(כד) הא לחמא - לישנא דקרא דכתי' (שמות פרק טז לב) ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יקוק מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים: ואין לשבש הנוסחא ולומר כהא לחמא או הא כלחמא (מהרי"ב ד"מ מט"מ) פ' דיש שאין רוצין לומר הא לחמא משום דאין זה אותו הלחם ממש שאכלו ישראל ולכן מביא ראי' דכתיב בקרא למען יראו את הלחם אשר האכלתי וגו' והרי אין זה הלחם שאכלו שהרי אותו שאכלו כבר אכלוהו אלא דוגמ' הלחם ה"נ דוגמת הלחם ומיהו אין זה ראייה דהתם לקח צנצנת מן א"כ שייך שפיר לומר זאת הלחם אשר האכלתי דהא נשתייר מזמן ההוא אבל הכא אנו אופין מצות חדשות ואין שייך לומר הא לחמא וכו' לכן האומר הא כלחמא או כהא לחמא לא הפסיד:

15) מהר"ל (גבורות השם נא)

ועוד שהכתוב אומר (דברים ט"ז) לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני כי בחפזון יצאת ממצרים, ואם לחם עוני נקרא על שם שמאכילין אותו העני למה אמרה התורה תאכל עליו מצות לחם עוני שמאכילין אותו לעניים כי בחפזון יצאת, ולמה קרא אותו בשם עוני דאין ענין עניות במקום עשירות הגאולה.

אמנם פ' הדבר כי המצה נקרא לחם עוני הפך מצה עשירה, שכאשר יש בה שמן ודבש נקראת עשירה כי הדבר הזה מעשיר הלחם, וזה כי העני שאין לו אלא עצמו ואין לו ממון רק עצמו וגופו, והמצה גם כן כאשר אין בה רק עצם העיסה שעצמות העיסה הוא המים והקמח וזהו עצמות עיסה ובהוה הוא לחם עוני, ואם יש בו שאור או חמץ טעם השאור והחמץ הוא נוסף על עצם העיסה... ולכך המצה היא לחם עוני.

ואולי יקשה לך מה ענין העניות אל החירות והלא שני הפכים הם החירות והעניות. הלא דבר זה אין קשיא **כי העניות בעצמו הוראה על הגאולה שאין ענין הגאולה רק שיוצא ואין לו שום צירוף אל זולתו,** לא כמו העבד שאינו עומד בעצמו ויש לו צירוף אל זולתו הוא האדון, לכך הדבר שיש בו עשירות אינו עומד בעצמו רק יש לו צירוף אל קנינו ואין בזה גאולה, אבל הדבר שיש בו עניות ואין לו קנין רק עומד בעצמו שייך בו גאולה,

ולפיכך צוה לאכול לחם עוני שהוא המצה בליל היציאה בעבור שאין במצה רק עצם הלחם ולא יצטרף בו דבר מן שאור והוא כמו עני, כדי שלא יהיה נמצא כלל שום צירוף בלילה שבו הגאולה ואז יקנו הגאולה

תפילת החמץ - ברגן בלון

לפני אכילת חמץ יאמר בכוונת הלב:

"אבינו שבשמים הנה גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך ולחוג את חג הפסח באכילת מצה ובשמירת איסור חמץ

אך על זאת דאבה ליבנו שהשעבוד מעכב אותנו ואנחנו נמצאים בסכנת נפשות

הננו מוכנים ומזומנים לקיים מצוותך "וחי בהם ולא שימות בהם" וליזהר באזהרתך "השמר לך ושמור נפשך מאוד"

על כן תפילתנו לך שתחינו ותקיימנו ותגאלנו במהרה לשמור חוקיך ולעשות רצונך בלבב שלם. אמן"